

Умови заповіту

КУПИТИ

Про книгу

Джорджія Картер — лондонська фахівчина з виявлення брехні та знавчія мови тіла — давно махнула рукою на свою дратівливу, консервативну й заможну родину.

Але коли батько раптово помирає, Джорджія повертається до Штатів на похорон... де несподівано зустрічає Сема Пенні.

Серед напруги, драм і відкровень сімейного возз'єднання між Джорджією та Семом миттєво спалахує іскра. Та є одна проблема: її брат теж небайдужий до Сема — і Джорджія нізащо не хоче скривдити єдину людину, яка завжди була на її боці.

Коли в татовому заповіті з'являється несподіваний спадок для загадкової особи, вміння Джорджії читати людей стає в пригоді — і вона береться розплутувати приховане минулого батька. Таємниці — старі нові й — загрожують крихкій рівновазі родини. Бо є межа тому, скільки тріщин може витримати зламана сім'я, перш ніж розсипатися на друзі.

ЧИ Є ХОРОШИЙ СПОСІБ дізнатися погані новини? Гадаю, можливо, є? Просто. звичайний, напевно — нічого травмуючого чи драматичного.

Моя сестра дзвонить мені безперервно вже приблизно півтора дня, а я не відповідаю на її дзвінки, бо я ніколи не відповідаю на дзвінки Мерієнн, оскільки в неї не діагностований нарцисичний розлад особистості, а ще вона стерва, і ще я просто не відповідаю на її дзвінки. Не те щоб вона звонила особливо часто, але якщо й коли це робить, ті здебільшого залишаються без відповіді.

Зізнаюся, половина причини, чому я не відповідаю, полягає в тому, що знаю, як це її гризе — щоразу, коли телефон дзвонить без відповіді, її брови опускаються, очі трохи примружуються, а щелепа висувається, поки нижні зуби торкаються верхніх; вона тихо кипить від злості. Якби вона намагалася подзвонити мені перед кимось іншим, то стримано закотила б очі та сказала, що іноді я просто нестерпна, але якби була на самоті, струмінь повітря вирвався б з її роздутих ніздрів. Вона б легенько похитала головою, а в її грудях усе стислося, бо Мерієнн Джой Картер не може не контролювати ситуацію.

Я, мої брати та сестра — жертви того жахливого тренду, в пастку якого, здавалося, потрапили всі батьки-п'ятидесятники в дев'яностих. Знаєте - коли дітям давали імена з християнською тематикою? Я ніколи нікому не кажу своє повне ім'я, бо моє друге ім'я відчувається як пляма на лобі, яка розповідає світові, звідки я, а я не хочу думати про те, звідки я, але ось воно.

Джорджія Тру Картер.

О боже, я знаю. Тру. Це боляче.

Мій найстарший брат — Теннісон Онор Картер.

Мерієнн Джой Картер (на півтора року молодша за Теннісона) — це та, чиїх дзвінків я уникаю, але справа не лише в ній (хоча водночас саме в ній і справа). Зізнаюсь, я уникаю майже всіх дзвінків від своєї родини, крім тих, що надходять від Олівера Джаста Картера'. Мого наймолодшого старшого брата — на рік старшого за мене, на два роки молодшого за Мерієнн.

Вибір наших других імен — це на сто відсотків заслуга мами, тут немає жодних сумнівів.

Заради справедливості, це, мабуть, було доволі прогресивно з її боку для округу Бофорт наприкінці дев'яностих — упевнена, вона почувалася крутою, роблячи це, але я ніколи не почувалася крутою, маючи таке ім'я.

Мені завжди було цікаво, чи не зробила вона це навмисно...

Тенні та Меріенн — Іменники... Я та Олівер — Прикметники.

Навіть за чистою функцією того, чим є іменник на противагу прикметнику, вона більше любить іменники, я знаю, що це так...

Іменник — це щось конкретне.

Прикметники? Їхня основна синтаксична роль — змінювати іменник, а це просто не те, що роблять у Південній Кароліні.

Хоча є багато речей, яких не робиш, якщо ти з Південної Кароліни.

Не можна ослухатися батьків.

Не можна пропускати церкву.

Не можна бути геєм.

Не можна виглядати як білява Стефані Сеймур з дев'яностих. А я, очевидно, так виглядаю.

Завжди так виглядала, навіть коли була занадто юною, щоб бути схожою на проблемну дівчину Ексла Роуза, це вже точно.

Я постійно це чую. І це приємно, бо вона просто бомба, і я, певно, розумію чому... Те, як моє волосся зазвичай спадає, молочна шкіра, губи, як бутон троянди, великі блакитні очі. У мене є всі ці риси, тож звісно — я розумію, що люди мають на увазі. Але хіба вам не здається, що її очі сумні? Я завжди думала, що, можливо, це через форму брів або те, як вона складає губи перед об'єктивом. Не можу сказати напевно, не бачивши в реальному житті, а я її ніколи не бачила. Та навіть якби побачила, я схожа на неї тодішню, не теперішню (як мені кажуть) — і тоді вона виглядала сумною.

Тож іноді я думаю, чи означає це, що я теж виглядаю сумною.

Можливо, так. Можливо, іноді я справді сумую.

Але не свідомо, і в цьому різниця.

Свідомі почуття присутні на поверхні, й ти приймаєш рішення, враховуючи їх, але підсвідомі почуття існують під поверхнею, і вони також диктують твої рішення, можливо, навіть більше, але часто ти усвідомлюєш це лише в ретроспективі.

Дружба з Гетті та Б'янкою? У ретроспективі.

Перебування в Лондоні? У ретроспективі.

Мій вибір сексуальних партнерів у віці від п'ятнадцяти до двадцяти двох років? У ретроспективі.

Що я вивчаю? У ретроспективі.

Хай там як.

Я отримала близько п'ятдесяти дзвінків від моєї сестри цього цілком звичайного суботнього вечора у квітні та проігнорувала їх усі. Переважно тому що думала: якщо є щось, що мені дійсно потрібно почути, у всіх них вистачило б здорового глузду попросити когось іншого зателефонувати мені після того, як перші п'ять дзвінків залишилися без відповіді.

Не знаю, чому це не Вайолет зателефонувала мені. Окрім Олівера, моя тітка Вайолет та її чоловік Клей — єдині, з ким я маю бажання спілкуватися, але вона не подзвонила.

Думаю, можливо, вона не хотіла чути байдужість у моєму голосі, якби розповіла мені.

Або, можливо, Мерієнн просто не дозволила їй.

На барній стійці знову дзвонить телефон, і моя сусідка по квартирі, Гетті Ремзі, сердито дивиться на нього.

— Чорт забирай, ти можеш відповісти?

Кидаю на неї різкий погляд.

— Сама відповідай.

— Я більше не можу слухати цей рингтон із «24», Джорджіє, — він дзвонить ще з учорашнього вечора...

— Знаю, — зітхаю я. — Здавалося б, вона мала зрозуміти натяк.

Гетті піднімає брови.

— Можливо, це щось важливе.

Хитаю головою.

— Це ніколи не буває чимось важливим.

Гетті мені не вірить, але вона ніколи не зустрічалася з моєю родиною.

Існує особливий вид божевілля, який притаманний саме американському Півдню, і люди, які не звідти, просто не розуміють цього.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ